ALFA

Literatură de anticipație

SF

MOARTEA UNUI TERORIST

2

Anul 1 Nr. 2
1990

SUMAR

Isaac Asimov – CRĂCIUN PE GANYMEDE 3

Sorin P. – MOARTEA UNUI TERORIST 8

Eric Franc Russell – IMPULS STRANIU 9

Ioan Resler – MINUNEA 13

UMOR ALFA 13

Concurs SF – O PLANETĂ CIUDATĂ 14

Poșta redacției 16

Confruntată cu noile tarife tipografice și cu majorarea drastică a prețului la hîrtie, Redacția revistei Alfa s-a văzut pusă în situația de a alege între mărirea prețului de vînzare al revistei (care și așa nu era prea competitiv, din pricina tirajului redus) sau trecerea la actuala formă de prezentare, care este ceva mai ieftină. Ținînd seama că scopul declarat al revistei este acela de a prezenta cît mai multă literatură bună, la un preț cît mai accesibil, am preferat această prezentare care are avantajul că oferă același număr de semne tipografice la un preț aproape înjumătățit. Sperăm să fie numai o măsură provizorie la care vom renunța fie în momentul sporirii substanțiale a tirajului, fie în momentul achiziționării unei tipografii proprii.

Crăciun pe Ganymede

de ISAAC ASIMOV

În vreme ce privea bradul falnic din colțul bibliotecii, Olaf Johnson fredona încetișor, pe nas, iar ochii lui de un albastru de porțelan erau visători. Deși biblioteca era încăperea cea mai spațioasă a Domului, Olaf nu o găsea cîtuși de puțin prea încăpătoare pentru această ocazie. Își afundă cu entuziasm mîna în imensa ladă de lîngă el și scoase cel dintîi sul de hîrtie creponată, roșie cu verde. Oare ce impuls subit de amabilitate îi îndemnase pe cei de la „Ganymedan Products Corporation, Inc", să le trimită un set complet de podoabe pentru pom, asta nu se putea el împiedica să se întrebe mereu. Olaf era o fire blajină, iar sarcina auto-asumată de decorator șef îi dădea satisfacții depline.

Deodată se cutremură și mormăi o sudalmă. Semnalul luminos care vestea o adunare generală clipea isteric. Cu o figură jignită Olaf lăsă jos ciocanul pe care tocmai îl ridicase, apoi sulul de hîrtie creponată, își culese cîteva paiete din păr și se îndreptă spre careul ofițerilor. Cînd pătrunse înăuntru, comandantul Scott Pelham era afundat deja în fotoliul său de la capătul mesei. Degetele-i butucănoase ciocăneau fără nici un ritm în masa acoperită cu sticlă. Olaf susținu fără nici o teamă privirea furioasă la culme a comandantului, căci în cele douăzeci de revoluții ale lui Ganymede în sectorul său nu se petrecuse nimic deosebit. Încăperea se umplu rapid de bărbați, iar căutătura lui Pelham se înăspri în vreme ce, dintr-o singură privire rapidă, număra nasurile celor prezenți.

— Sîntem cu toții, Băieți, ne confruntăm cu o criză !

Se iscă o ușoară agitație. Privirea lui Olaf întîlni tavanul și se relaxă. În medie, crizele loveau Domul cam la fiecare revoluție a lui Ganymede. De obicei se dovedeau a fi datorate unei creșteri subite a cotei de oxid care trebuia strînsă, sau calității inferioare a ultimului lot de frunze de karen. Cu toate acestea, la auzul cuvintelor care urmară, încremeni.

— Legat de criză, am o întrebare. Vocea profundă, de bariton a lui Pelham scîrția neplăcut atunci cînd era furios. Cine-i imbecilul, băgătorul de zînzanie care le-a spus povești cu zîne băștinașilor ăștia blestemați ?

Olaf tuși nervos și, imediat, ajunse în centrul atenției. Mărul lui Adam i se agită brusc, alarmat, iar fruntea i se încreți ca o scîndură de călcat. Se cutremură.

— Eu.., eu,.., bîigui el, apoi imediat tăcu. Degetele-i lungi schițară un gest de implorare. Vreau să spun că am ieșit ieri după ultimul... ăă... lot de frunze de karen și deoarece băștinașii ăștia se mișcau încet...

O blîndețe amăgitoare răzbătu din vocea lui Pelham. Zîmbi.

— Le-ai vorbit cumva despre Moș Crăciun, Olaf ?

Zîmbetul îi semăna neobișnuit de mult cu rînjetul unui lup, iar Olaf se simți distrus. Mișcă convulsiv din cap.

— Oh, deci ai făcut-o ? Măi, măi, le-ai povestit despre Moș Crăciun ? Care zboară într-o sanie trasă de opt cerbi, nu ?

— Păi... ăă... nu-i așa ? întrebă Olaf nefericit.

— Și le-ai arătat poze cu cerbi, tocmai ca să fii sigur că nu-i confundă. Și mai are și o barbă, albă, și veșminte roșii cu ceaprazuri albe.

— Mda, așa e, încuviință Olaf, perplex.

— Și are un sac mare, plin ochi cu daruri pentru băieței și fetițe, pe care le aduce prin horn și le pune în ciorăpei ?

— Le-ai mai spus și că se apropie sorocul. Încă o rvoluție, și vine.

— Mda, comandante, am avut de gînd să vă spun. Aranjez pomul și...

— Gura ! Comandantul respira cu greutate, șuierător. Știi la ce s-au gîndit băștinașii ăștia ?

— Nu, comandante.

Pelham se aplecă peste masă, spre Olaf și strigă :

— Vor ca Moș Crăciun să-i viziteze și pe ei !

Cineva izbucni într-un hohot de rîs, dar care se transformă într-o tuse înecată sub privirea furioasă a comandantului.

— Iar dacă Moș Crăciun nu vine, vor părăsi lucrul ! Repetă : vor părăsi lucrul... Grevă !

Nu se mai rîdea, nici pe îndelete nici în alt fel. Dacă printre cei din grup exista cumva și un alt gînd, acesta nu fu exprimat. Olaf fu cel care-i dădu glas :

— Dar ce se va întîmpla cu cota?

— Păi ce-i cu ea ? mîrîi Pelham. Trebuie să-ți arăt poze ? „Ganymedan Products" trebuie să livreze o sută de tone de wolframită, optzeci de tone de frunze de karen și cincizeci de tone de oxid în fiecare an, altfel pierde concesiunea. Întîmplarea face ca anul în curs să se termine peste două revoluții ale lui Ganymede, și sîntem sub plan cu 5 la sută. Domnea o liniște totală, plină de groază. Iar acum băștinașii nu vor lucra pînă nu și-l capătă pe Moș Crăciun. Fără muncă, fără realizarea cotei, fără concesiune... Fără slujbe ! Pricepeți asta, idioți de ultimă speță. Cînd Compania își va pierde concesiunea, vom pierde cele mai bine plătite slujbe din sistemul solar. Puteți să le urați drum bun, băieți, afară doar de cazul în care.., Făcu o pauză, se uită liniștit la Olaf și adăugă : Doar dacă, la următoarea revoluție, nu avem o sanie zburătoare, opt cerbi și un Moș Crăciun. Și, pe toate fărîmele cosmice din inelele lui Saturn, le vom avea pe toate și în special un Moș Crăciun !

Zece chipuri căpătară o paloare cadaverică.

— Aveți pe vreunul în vedere, comandante ? întrebă cineva cu o voce aidoma cu a cuiva care a dat ortul popii pe trei sferturi.

— Da, din întîmplare am.

Se tolăni în fotoliu. Olaf Johnson fu scăldat de o sudoare bruscă în vreme ce se pomeni privind vîrful degetului ațintit către el.

— Brrr ! Comandante ! tremură vocea lui.

Degetul întins nu se clinti cîtuși de puțin.

* * *

Pelham tropăi prin anticameră, și își scoase masca de oxigen și cilindrii reci legați de ea. Își aruncă hainele groase de lînă, un cîte una și, în final, cu un oftat ostenit, lepădă o pereche de cizme spațiale grele și înalte pînă la genunchi. Sim Pierce se opri din inspectarea minuțioasă a ultimului pachet de frunze de karen și îi aruncă peste ochelari o ocheală plină de speranță.

— Ei ? făcu el.

Pelham ridică din umeri.

— Le-am promis un Moș Crăciun. Ce altceva putem face ? Am dublat de asemenea și ratiile de

zahăr, așa că s-au întors la treabă... pentru moment.

— Vreți să spuneți de fapt că pînă în clipa în care ceea ce le-am promis nu se arată. Pierce potrivi și netezi o frunză lungă de karen, pentru a sublinia ce avea de spus. Asta-i cea mai mare nerozie pe care am auzit-o vreodată. Nu există Moș Crăciun.

— Încearcă să le-o spui și lor. Pelham se prăbuși într-un scaun și expresia îi deveni ca de piatră. Ce face Benson ?

— Vă referiți la sania zburătoare pe care zice că o poate monta ? O să se ducă de rîpă, dacă mă întrebați. Bătrînul uliu a coborît dimineață la nivelele inferioare, și de atunci acolo stă. Tot ce știu e că a luat cu el electro-disociatorul care era disponibil. Dacă se întîmplă ceva, în cel mai bun caz vom rămîne doar fără oxigen.

— Din partea mea, spuse Pelham ridicîndu-se greoi, sper să ne asfixiem cu toții. Ar fi o cale ușoară de a ieși din beleaua asta. Cobor

Păși apăsat afară și trînti ușa în urma lui. La subsol, privi consternat în jur, îndelung, căci încăperea era ticsită de ansamble strălucitoare din crom-nichel ale unor mașinării. Îi trebui ceva vreme pînă să recunoască harababura aceea ca fiind rămășițele a ceea ce cu o zi mai înainte fusese un compact și ferchezuit electro-disociator. În mijloc, într-un contrast anacronic, stătea o sanie de lemn cocoțată pe niște tălpici roșii. De dedesubt se auziră ciocănituri.

— Hei, Benson ! strigă Pelham.

O figură murdară, brăzdată de sudoare, ieși de sub sanie, și o suviță de tutun se năpusti către Pelham.

— De ce zbieri așa ? se plînse el. Asta-i o treabă delicată.

— Ce naiba-i drăcia asta ululitoare ? întrebă Pelham.

— O sanie zburătoare. Ideea mea, dealtfel. În ochii apoși ai lui Benson străluci entuziasmul, iar tutunul i se mută dintr-o falcă în alta în vreme ce vorbea. Sania a fost adusă aici mai de mult, pe vremea cînd credeau că Ganymede e acoperit cu zăpadă, la fel ca ceilalți sateliți ai lui Jupiter. Tot ce-mi rămîne de făcut e să-i fixez cîțiva gravo-repulsori ai disociatorului în partea de jos, ceea ce va face ca la trecerea curentului electric sania să nu mai aibă greutate. Compresoarele de aer vor face restul.

Comandantul își mesteca gînditor buza de jos.

— Va funcționa ?

— Desigur. Mulți s-au gîndit să folosească repulsorii în călătoria aeriană, însă sînt ineficienți, în special în cîmpuri cu gravitație mare. Aici, pe Ganymede, cu un cîmp de o treime din cel terestru și o atmosferă rarefiată, pînă și un copil ar putea să o manevreze. Chiar și Johnson o poate face, deși n-aș plînge dacă ar cădea și și-ar frînge grumazul ăla blestemat.

— Atunci e-n regulă, fii atent. Avem o grămadă de lemn local, purpuriu. Ia-l pe Charile Finn și spune-i să așeze sania pe o asemenea platformă. În față trebuie să o facă mai lungă cu douăzeci de picioare, sau și mai mult, iar în jurul zonei de propulsie cu o balustradă.

Benson scuipă și se încruntă, privind printre șuvițele unsuroase de păr care-i cădeau în ochi.

— Care-i șmecheria, comandante?

Rîsul lui Pelham răsună în icnete scurte și aspre.

— Băștinașii ăștia așteaptă cerbi, și îi vor avea. Animalele astea vor trebui să stea pe ceva, nu ?

— Sigur... Dar stai, stai așa ! Pe Ganymede nu există cerbi.

Comandantul Pelham se opri locului. Ochii i se îngustară amenințător, așa cum o făcea întotdeauna atunci cînd se gîndea la Olaf Johnson.

— Olaf e afară, strîngînd la un loc opt spinări-țepoase. Au patru picioare, un cap și o coadă, la extremități opuse. Pentru ăștia e îndeajuns de asemănător.

Bătrînul inginer rumegă această informație și chicoti înfundat.

— Bun ! Îi urez să aibă parte de toată plăcerea unei asemenea misiuni.

— Și eu la fel, mormăi Pelham. Păși mai departe în vreme ce Benson, încă rînjind, se furișa sub sanie.

* * *

Descrierea pe care i-o făcuse comandantul spinării-țepoase era clară și concisă, dar cîteva amănunte interesante rămăseseră pe dinafară. Mai întîi, o spinare-țepoasă este înzestrată cu un bot lung, mobil, cu două urechi mari care se mișcă blînd înainte și înapoi, și doi emoționați ochi purpurii. De-a lungul șirei spinării masculii au niște țepi pliabili, de un roșu aprins care pare să le încînte pe femelele speciei, combinați toate acestea cu o coadă solzoasă și musculoasă, cu un creier cîtuși de puțin mediocru și veți avea o spinare țepoasă... sau, mai curînd, aveți una dacă reușiți să puneți mîna pe ea. Un gînd asemănător îi trecuse lui Olaf Johnson prin minte în vreme ce se furișa în jos, de pe înălțimile stîncoase, către turma celor douăzeci și cinci de spinări-țepoase care pășteau subarboretul anemic împrăștiat pe solul nisipos. Cele mai apropiate priviră în sus în vreme ce Olaf, împachetat în blănuri și grotesc cu masca lui de exigen, se apropia de ele. Cu toate acestea, spinările-țepoase, care nu aveau dușmani, se holbară pur și simplu cu ochi indiferenți și dezaprobatori la figura lui, apoi se întoarseră către crocanta dar hrănitoarea lor mîncare. Noțiunile lui Olaf privitoare la modalitățile de conducere a unei acțiuni de anvergură erau schematice. Se scotoci în buzunar, scoase o bucată de zahăr și spuse :

— Vino aici pisi, pisi, pisi, pisi, pisi !

Urechile celei mai apropiate spinări-țepoase se contractară de plictiseală. Olaf se apropie și întinse

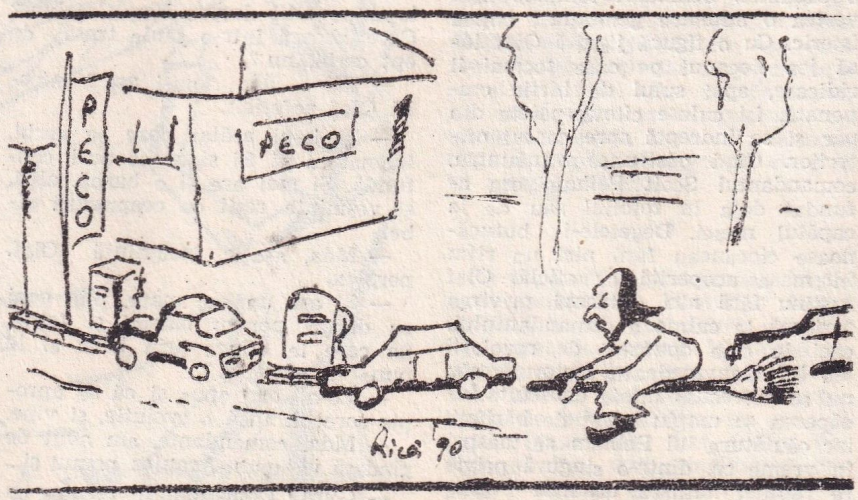

din nou zahărul.

— Hai cucuiatule ! Hai, cucuiatule !

Spinarea-țepoasă zări zahărul și îl privi din toate părțile. Botul i se contractă în timp ce înghiți ultima gură de vegetație, și se apropie. Amușină, cu gîtul întins. Apoi, cu o mișcare rapidă, experță, lovi palma întinsă și apucă bucata de zahăr în gură. Cealaltă mînă a lui Olaf se închise în gol, cu un șuierat. Cu o privire jignită, Olaf îi întinse o altă bucată.

— Aici, Prince ! Aici, Fido !

Animăluțul emise un sunet slab, tremurător, din adîncul gîtlejului. Era un sunet de plăcere. Era evident că monstruozitatea aceasta

stranie din fața lui, înnebunind, intenționa să-l hrănească cu bucățile acelea de concentrat dulce, vreme de o eternitate. O înhățâ și pe următoarea și se trase înapoi tot atît de repede ca și prima oară. Dar, de vreme ce de data asta Olaf o ținuse strîns, țeposul aproape că-i înghiți și o jumătate de deget. Țipătul scos de Olaf îi lipsi ceva din nonșalanța necesară în asemenea împrejurări. Oricum, o mușcătură care poate fi simțită prin niște mănuși groase, e o **mușcătură**! Înaintă cu curaj către țepos. Există anumite lucruri care pot pune în mișcare sîngele lui Olaf Johnson și scot la iveală străvechiul spirit de luptă al vikingilor. A fi mușcat de deget, în special de către un animal nepămîntean este unul dintre acestea. În ochii țeposului lucea o privire nesigură, în vreme ce se trăgea încet înapoi. Nu i se mai oferau de fel cubulețe albe și nu era chiar sigur ce anume se va întîmpla în continuare. Nesiguranța i se risipi cu o rapiditate la care nu se aștepta în clipa în care două palme înmănușate i se abătură asupra urechilor și traseră de ele. Scoase atunci un sforăit ascuțit și se aruncă înainte.

Un țepos este înzestrat cu un anumit simț al demnității. Nu-i place să fie tras de urechi, mai ales cînd alți țepoși, inclusiv mai multe femele disponibile, formează un cerc de privitori, în jur. Pămînteanul căzu pe spate și o vreme rămase în acea poziție. În timpul acesta țeposul se trase cîteva picioare înapoi, ca un gentleman, pentru a-i permite lui Johnson să se ridice. Străvechiul sînge viking spumega încă cu putere în Olaf. După ce-și masă locul dureros, căci aterizase pe cilindrul de oxigen, sări în sus uitînd însă să țină cont de gravitația de pe Ganymede, și zbură la cinci picioare peste țepos.

În vreme ce-l privea pe Olaf, în ochii animalului se citea admirația, căci săritura era grandioasă. Dar exista și o anume doză de uimire. Manevra nu părea să aibe vreun scop anume. Olaf ateriză din nou pe spate, și se lovi în același loc. Începea să se simtă puțin cam stînjenit. Sunetele care se auzeau dinspre circul de privitori semănau extrem de bine cu chicotelile.

— Rîd! mormăi el cu amărăciune. Și încă n-am început să mă bat.

Încet, prevăzător, se apropie de țepos. Îi dădu ocol, pregătindu-se. La fel făcu și țeposul. Olaf făcu o fentă, iar țeposul se feri. Apoi țeposul fu cel care își înălță capul, și se feri Olaf. Acesta era conștient tot timpul de noutatea situației. Mîrîitul răgușit care se auzea din gîtlejul țeposului părea să fie lipsit de spiritul frățesc care este asociat de obicei Crăciunului. Brusc se auzi un sunet, șuierător. Olaf simți ceva ciocnindu-i-se de țeastă, chiar în dosul urechii stîng. De data aceasta făcu o tumbă spre spate și ateriză pe ceafă. Dinspre privitori se ridică un cor plîngăreț, iar țeposul dădu triumfător din coadă. Olaf încercă senzația că plutea printr-un spațiu plin de stele, nelimitat, apoi începu să dea din picioare.

— Auzi aici, obiectă el, nu-i corect să-ți folosești coada!

Sări înapoi, în vreme ce coada pocni din nou în fața lui, apoi se aruncă într-un placaj. Se agăță de piciorul țeposului și simți animalul căzînd pe spate cu un sforăit indignat. Acum era rîndul mușchilor tereștri împotriva celor ganimedani, iar Olaf se dovedi un tip plin de o forță brutală. Se luptară, iar țeposul se pomeni atîrnînd pe umerii străinului. Obiectă, vociferă și încercă să-și sublinieze nemulțumirea prin biciuiri de coadă judicioase. Dar se afla într-o poziție plină de inconveniente și loviturile alunecară nevătămătoare peste capul lui Olaf. Cu figuri întristate ceilalți țepoși îi făcură loc pămînteanului să treacă. Evident, erau cu toții prieteni buni ai animalului capturat și nu le plăcea să-l vadă pierzînd o luptă. Cu resemnare filozofică se întoarseră la prînzul lor, convinși pe deplin că aceasta era soarta. Trecînd de calaltă parte a platformei stîncoase Olaf ajunse la peștera pe care și-o pregătise. Aici avu loc cea mai scurtă luptă, pînă cînd reuși să se așeze pe capul țeposului și să facă suficiente noduri la funia care-l reținea acolo. Cîteva ore mai tîrziu, după ce vîrîse în țarc ultimul dintre cele opt exemplare de spinări-țepoase, poseda acea tehnică care apare după o practică îndelungată. Ar fi putut să-i vîndă unui cawboy pămîntean suficiente ponturi privitoare la aruncarea unui laț. Tot așa, ar fi putut da lecții unui hamal terestru în rostirea înjurăturilor simple sau complexe.

Era noaptea dinaintea Crăciunului — și pretutindeni prin Domul gamidean răsuna zgomotul asurzitor și emoția uimită, totul asemenea unei explozii de nave, echipată pentru sunet. În jurul săniei ruginii, cățărați pe imensa ei platformă de lemn purpuriu, cinci pămînteni puneau în scenă o măreață luptă cu un țepos. Însă un țepos are păreri definitive privitoare la multe lucruri, iar una dintre cele mai încăpățînate și difinitive păreri era aceea că nu va merge niciodată acolo unde nu vrea. O făcu clară biciuind în jur cu o coadă, trei țepi și patru picioare, în toate direcțiile și cu toată puterea. Dar pămîntenii insistară, și nu cu binișorul. În ciuda țipetelor puternice, de parcă ar fi fost în agonie, țeposul fu urcat pe platformă, tîrît la locul lui și înhămat, lăsîndu-l într-o neajutorare lipsită de speranțe.

— Okay, zbieră Peter Benson. Dați sticla încoace.

Ținînd botul țeposului cu o mînă, cu cealaltă îi vîrî sticla sub nas. Țeposul tremură de nerăbdare și scînci ușurel. Benson turnă o parte din lichid în gîtul animalului. Se auzi o sorbitură clipocindă și un scîncet apreciativ. Gîtul țeposului se întinse pentru a mai căpăta.

— E cel mai bun brandy pe care-l avem, oftă Benson. Îi mai întinse o dată sticla și o trase înapoi pe jumătate goală. Țeposul, cu ochii rotindu-i-se rapid în orbite, păru să încerce cîțiva pași veseli de dans. Dar oricum nu prea multă vreme, căci metabolismul ganimedan este afectat imediat de alcool. Mușchii îi înțepeniră într-o rigoare de bețiv și, cu un sughiț zgomotos, căzu din picioare.

— Trageți-l pe următorul! zbieră Benson.

În decurs de o oră cele opt spinări-țepoase deveniră tot atîtea statui cataleptice. În jurul capetelor, în chip de coarne de cerb le erau legate bețe bifurcate. Efectul era grosolan și schematic, dar mergea. Cînd Benson căscă gura ca să întrebe unde-i Olaf Johnson, acest personaj simandicos își făcu apariția în brațele a trei camarazi, ducînd și el o luptă tot atît de dificilă ca și țepoșii. Cu toate acestea, obiecțiunile lui erau superior articulate.

— Nu mă duc nicăieri în costumația asta! mugea el, lovind spre ochiul cel mai apropiat. Mă auziți? Desigur că existau motive de obiecție. Niciodată, nici chiar în zilele sale cele mai bune, Olaf nu fusese un ins care să frîngă inimile. Dar în situația lui actuală, aducea cu un hibrid rezultat din încrucișarea coșmarului unui țepos cu concepția lui Picasso despre un patriarh.

Purta costumul convențional al lui Moș Crăciun. Hainele-i erau tot atît de roșii pe cît le putea face hîrtia colorată lipită pe costumul lui spațial. „Hermina" era tot așa de albă ca și vata, ceea ce și era de fapt. Barba lui, ceva mai multă vată lipită de o bucată de pînză, îi atîrna neglijentă de urechi. Aceasta, împreună cu masca de oxigen, forma un ansamblu care îi forța chiar și pe cei mai tari de înger să-și închidă ochii. Olaf nu se zărise în oglindă. Dar ceea ce putea să vadă din propria-i persoană și ceea ce-i spunea instinctul îl făceau să întîmpine ca pe un frate chiar și un trăznet străluictor. Cu convulsii, cu zmucituri, fu tras către sanie. Se repeziră și alții în ajutor, pînă ce Olaf nu mai fu altceva decît o voce înăbușită în mijlocul unei vînzoleli.

— Dați-mi drumul, mormăi el. Dați-mi drumul și apoi opiați-vă pe rînd. Haideți!

Ca să-și sublinieze curajul încercă să lovească pe careva. Dar încleștările multiple care îl strîngeau îl făceau incapabil să miște un deget.

— Urcă! ordonă Benson.

— Duceți-vă dracului! icni Olaf. N-am de gînd să mă urc în nici un fel de drăcie patentată care să mă conducă pe drumul cel mai scurt către sinucidere, așa că vă puteți lua blestemata asta de sanie zburătoare și...

Ascultă, îl întrerupse Benson. Comandantul Belham te așteaptă la celălalt capăt al traseului. Dacă nu te arăți într-o jumătate de oră, te va jupui de viu.

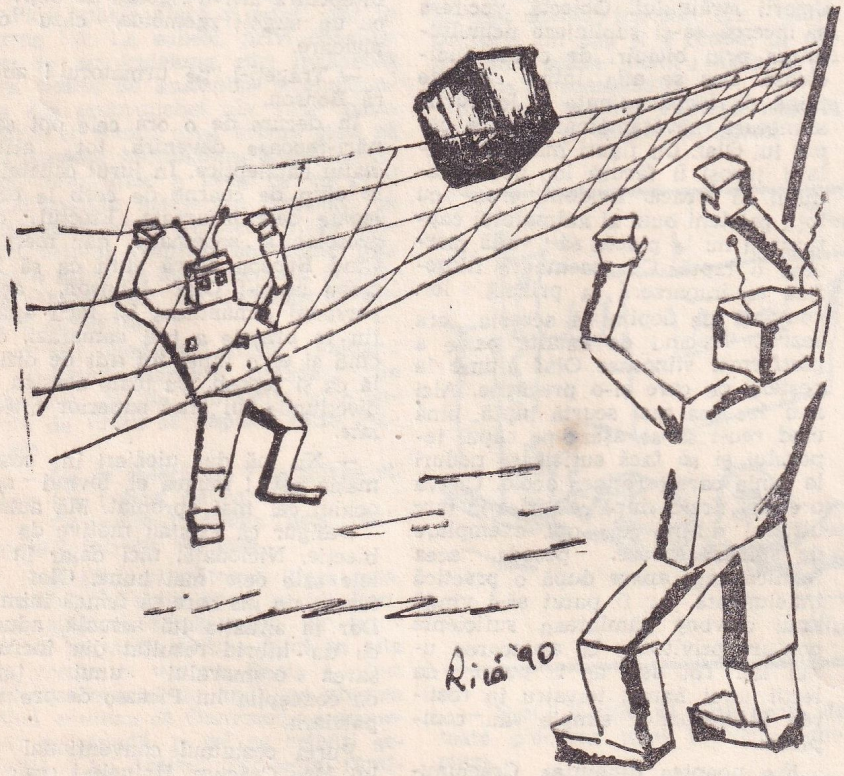

— Comandantul Pelham poate lua sania și să și-o...

— Gîndește-te atunci la slujba pe care o ai! Gîndește-te la cei o sută cincizeci pe săptămînă. Gîndește-te la toți anii de plată. Gîndește-te la Hilda, care e acolo, pe Pămînt, și care nu se va mărita cu tine dacă nu ai o slujbă. Gîndește-te la toate astea!

Johnson se gîndi, mîri. Se mai gîndi puțin, apoi se urcă în sanie și își lăsa sacul jos; după care cuplă retro-propulsorii. Cu o înjurătură groaznică cuplă și motoarele montate pe fundul saniei.

Aceasta se aruncă înainte, iar el se prinse de ea înainte de a cădea afară, pe spate. Apoi se trase într-o margine, urmărind cum dealurile înconjurătoare se ridicau și coborau cu fiecare clătinare a saniei instabile. Cînd se înteți și vîntul, undurile deveniră și mai puternice. Iar atunci cînd răsări Jupiter, lumina lui galbenă scoase la iveală fiecare ieșitură și fiecare pisc al solului stîncos către care, la rîndul ei, sania dădea semne că se îndreaptă. La vremea cînd gigantica planetă se ridicase complet la orizont efectul băuturii — care dispare din organismul ganimedan tot așa de repede cum și apare — începu să-i părăsească pe țepoși. Cel din spate, care își reveni primul, plescăi de cîteva ori, se zgribuli și apoi jură să se lase de băutură. Luînd această hotărîre privi spre împrejurimi cu melancolie. Dar ele nu-i făcură nici o impresie imediată. Doar treptat, faptul că picioarele lui, în orice stare s-ar fi aflat, nu se aflau pe solul stabil al lui Ganymede îi forță atenția. Se mișcă încoace și încolo, se răsuci, totul era extrem de neobișnuit. Cu toate acestea și-ar fi atribuit nesiguranța recentei sale orgii, dacă nu ar fi fost atît de lipsit de griji încît să-și arunce privirile peste balustrada de care era ancorat. Nu s-a înregistrat niciodată un țepos care să fi murit de inimă, dar acesta, privind în jos, aproape că o făcu. Tipătul său de moarte, de groază și disperare îi aduse și pe ceilalți țepoși în simțiri, îi făcu conștienți, chiar dacă erau chinuiți de migrene. Pentru o vreme, răstimp în care animalele încercau să-și alunge din cap durerea pentru a face loc faptelor, există o oarecare conversație. Amîndouă obiectivele fură apoi atinse și atunci se organiză o alegere. De fapt, nu prea era așa ceva din cauză că țepoșii erau strîns ancorați. Dar, exceptînd faptul că nu se duceau nicăieri, ei treceră prin toate mișcările unui galop. Iar sania înnebuni. Olaf își prinse barba chiar cu o secundă înainte ca ea să-i părăsească urechile.

Hei! strigă el. Era însă tot una cu a spune: pss, pss, unui ciclon.

Sania protestă și începu un tangou isteric. Țîșnea brusc, ca și cum ar fi dorit să-și zdrobească creierii de lemn de crusta lui Ganymede. În vremea aceasta Olaf se rugă, înjură, plînse și zgîlțîi toate manetele motoarelor de aer comprimat, simultan. Ganymede se răsturnă, iar Jupiter deveni o pată înfricoșătoare. Poate că ceea ce îi liniști pe țepoși fu spectacolul oscilant al lui Jupiter. Dar mai sigur este faptul că nu mai aveau nici un sprijin, de nicăieri. Oricare ar fi fost cauza ei se opriră, își spuseră unii altora mărețe discursuri de rămas bun, și își mărturisiseră păcatele și își așteptară moartea. Sania se liniști, iar Olaf își recăpătă încă o dată respirația. Însă doar ca să și-o piardă din nou, cînd zări ciudatul spectacol al dealurilor și al solului aflat sus, deasupra, iar cerul întunecat, împreună cu unflatul Jupiter, dedesubt. În acea clipă se împăcă și el cu cel etern și își așteptă sfîrșitul.

*

Ca niște struți, așa arată băștinașii ganimedani, exceptînd faptul că gîtul le este mai scurt, capetele mai mari, iar penele lor arată ca și cum ar fi gata gata să cadă. La toate acestea mai adăugați și o pereche de brațe sfrijite, cu pene și avînd fiecare cîte trei degete noduroase. Pot vorbi englezește, dar cînd îi auzi ai dori să nu o poată face. Acolo, în clădirea scundă de lemn purpuriu, care era „sala lor de adunări", se aflau vreo cincizeci dintre ei. Pe movila de gunoi înălțată în capătul îndepărtat al încăperii — întunecate de paloarea fumegîndă a torțelor arzinde, din lemn purpuriu și urît mirositoare — stătea comandantul Pelham și cinci dintre oamenii săi. Înaintea lor se fîțîia țanțoș cel mai jegos dintre băștinași, scoțînd sunete ritmice, bubuitoare din pieptul său imens. Se opri o clipă și arătă spre o gaură din tavan.

— Uite! făcu el. Horn. Noi făcut. Moșu' vine acolo.

Pelham mormăi aprobator. Băștinașul cloncăni fericit. Arătă spre săculeții împletiți din ierburi care atîrnau pe pereți.

— Uite! Ciorăpei. Moșu' pune daruri!

— Mda, răspunse Pelham fără nici un entuziasm. Horn și ciorăpei. Foarte frumos. Cu colțul gurii șopti către Sim Pierce, care stătea lîngă el: Încă o jumătate de oră în ma-

gazia asta mă va omorî. Cînd vine neghiobul ăla ?

— Auzi, răspunse Sim foindu-se stingherit, am făcut cîteva calcule. La toate stăm bine, mai puțin frunzele de karen unde ne mai trebuiesc încă patru tone. Dacă putem termina prostia asta într-o oră, așa încît să putem începe următorul schimb și să-i punem pe băștinași să lucreze dublu, o vom putea scoate la capăt. Se lăsă pe spate. Da, cred că o vom putea scoate la capăt.

— Tocmai asta e, răspunse Pelham posomorît. Numai dacă Johnson ajunge aici fără ca să facă altă nerozie.

Băștinașul vorbea din nou, căci era dintr-o rasă căreia îi plăcea să o facă.

— În fiecare an vine Crăciun. Frumos Crăciun, toți prieteni. Place. Vouă place ?

— Mda, foarte, mîrîi Pelham politicos. Pace pe Ganymede și urări de bine... în special pentru Johnson. Oricum însă, unde naiba e idiotu' ăla ?

Căzuse într-un neastîmpăr plictisit, în vreme ce băștinașul, contemplativ, sărea în sus și-n jos, evident doar de plăcerea exercițiului în sine. Continuă să sară, adăugînd și cîțiva mici pași de dans plin de speranțe, pînă cînd degetele lui Pelham începură să schițeze gesturi de strangulare. Doar un murmur suerscitat provenind dinspre gaura din zid, distinsă cu denumirea de „fereastră" îl opri de la comiterea unui omor. Băștinașii se năpustiră înainte, iar pămîntenii se luptară ca să privească și ei. Pe galbenul imens al lui Jupiter se zărea o sanie zburătoare, completată cu cerbi. Era doar o umbră, dar nu mai încăpea nici o îndoială. Venea Moș Crăciun. Un singur lucru era însă în neregulă cu imaginea. Sania „cerbii" și toate celelalte, în vreme ce se apropiau cu o viteză teribilă zburau cu susul în jos. Grupul băștinașilor se dizolvă într-o cacofonie de țipete.

— Moșu' ...! ...!

Ca tot atîtea gîngănii înnebunite începură să sară pe geam. Pelham și oamenii lui folosiră ușa cea scundă. Sania se apropia, mărindu-se, clătinîndu-se dintr-o parte în alta și vibrînd ca un volant descentrat. Olaf Johnson era doar o figură firavă care se ținea cu disperare, cu amîndouă mîinile, de marginea saniei.

Pelham striga cu sălbăticie, incoerent, sufocîndu-se în atmosfera rarefiată de fiecare dată cînd uita să rspire pe nas. Apoi se opri și își holbă ochii, cuprins de groază. Sania, acum aproape în mărime naturală, plonja în jos. Nici dacă ar fi fost săgeată trasă de Wilhelm Tell și nu ar fi putut ținti mai precis între ochii lui Pelham.

— Jos, toată lumea ! țipă el și se prăbuși.

Vîntul stîrnit de trecerea saniei șuieră ascuțit și îi șterse fața. Vocea lui Olaf putu fi auzită o clipă, subțire și nedeslușită. Aerul comprimat țîșnea lăsînd în urmă vapori de apă condensați. Pelham zăcea tremurînd, îmbrățișînd crusta înghețată a lui Ganymede. Apoi, cu genunchi tremurători ca ai unei dansatoare hawaiene de Hoola, se ridică încet. Băștinașii, care se împrăștiaseră din fața vechicului care plonja spre ei, se adunaseră din nou. În depărtare, sania vira spre înapoi. Pelham o urmări în vreme ce se legăna și plana, încă în viraj. Ea se clătină către Dom, îl ocoli printr-o parte, se întoarse și prinse viteză. În sanie, Olaf muncea ca un demon. Cu picioarele larg desfăcute el își deplasa disperat greutatea. Transpirînd și înjurînd, încercînd pe cît putea să nu se uite „în jos" către Jupiter, el forța sania la oscilații din ce în ce mai dezlănțuite. Acum se clătină la un unghi de 180° iar Olaf își simți stomacul ridicîndu-se. Ținîndu-și respirația, se lăsă cu putere pe piciorul drept și simți sania oscilînd încă și mai puternic. La capătul acestei oscilații el slăbi forța gravo-repulsorului și, în gravitația scăzută de pe Ganymede, sania se smuci în jos. Și după cum era de așteptat, de vreme ce vehiculul era îngreulat de gravo-repulsorul metalic de pe fund, în timp ce cădea reveni la poziția normală. Dar asta era o slabă consolare pentru comandantul Pelham, care se pomeni din nou pe traiectoria saniei.

— Jos ! zbieră el și se prăbuși din nou.

Sania șu-u-uieră peste el, se izbi cu un troznet de un bolovan imens, sări douăzeci de picioare în sus, apoi coborî năvalnic și cu zgomot, iar Olaf căzu dincolo de balustradă.

Sosise Moș Crăciun.

Respirînd adînc, tremurînd, Olaf își săltă sacul pe umeri, își aranjă barba și, în trecere, mîngîie pe cap unul dintre țepoșii care sufereau în tăcere. Moartea putea veni de acum — de fapt, Olaf de abia o aștepta — dar va muri în picioare, cu noblețe, ca un Johnson. În baraca în care băștinașii se cățeraseră din nou, o bubuitură anunță sosirea pe acoperiș a sacului, iar o a doua pe cea a lui Moș Crăciun însăși. O figură albă ca hîrtia apăru în gaura din tavan.

— Sărbători fericite ! croncăni el și se prăbuși înăuntru.

Ca de obicei, Olaf ateriză pe cilindrul de oxigen și se lovi la locul obișnuit. Băștinașii săreau în sus și-n jos ca niște mingi neastîmpărate de cauciuc. Olaf șchiopătă cu greutate către primul ciorap și depuse în el țipătorul glob colorat pe care-l scoase din sac, unul dintre multele care inițial fusese destinat împodobirii Bradului de Crăciun. Unul cîte unul le puse și pe celelalte în fiecare ciorap disponibil. Terminîndu-și treaba se ghemui epuizat, poziție din care urmări ceea ce urmă cu o privire sticloasă și inexpresivă. Veselia, buna dispoziție caracteristică prin tradiție a lui Moș Crăciun îi lipseau cu o remarcabilă desăvîrșire. Dar o inventară băștinași, cu extazul lor sălbatic. Pînă cînd Olaf terminase cu așezarea ultimului glob, ei păstraseră tăcerea și stătuseră pe locurile lor. Dar cînd terminase, aerul se ridică și se învolbură sub presiunea țipetelor discordate care se înălțară. Într-o jumătate de secundă fiecare dintre ei strîngea în brațe un glob. Sporovăiră vehement unii cu alții, ținînd globurile cu grijă și strîngîndu-le la piept. Apoi le compararâ unele cu altele, îngrămădindu-se ca să se holbeze la cele mai deosebite.

Cel mai jegos dintre băștinași se apropie de Pelham și-l trase de mînecă.

— Moșu' bun, cotcodăci el. Uite, a lăsat ouă ! Se holbă reverențios la globul lui și continuă : Ouă pentru noi. Trebuie să fei ouă Crăciun, nu?

Degetul lui noduros îl împunse pe Pelham în stomac.

— Nu ! icni Pelham vehement. Drace, nu !

Dar băștinașul nu-l ascultă. Își afundă globul adînc în căldura penelor și spuse :

— Culori frumoase. Cît trebuie la micii Crăciuni apară ? Și ce mănîncă ? Privi în sus. Vom avea grijă. Noi învățăm pe mici, facem la ei deștepți ca noi.

Pierce înhăță brațul comandantului Pelham.

— Nu argumenta cu el, șopti el cu frenezie. Ce-ți pasă dacă ei crede că astea sînt ouă ? Haide ! Dacă lucrăm pe brînci ne mai putem realiza planul. Hai să-ncepem.

— E adevărat, admise Pelham. Se întoarse către băștinaș : Spune-le tuturor să înceapă. Vorbea limpede și tare. Acum lucrați. Ați înțeles ? Iute, iute !, iute ! Haideți !

Gesticula. Dar băștinașul se opri se brusc. Spuse încet :

— Noi lucrăm, dar Johnson zice Moșu' vine fiecare an.

— Nu vă ajunge unul ? se enervă Pelham.

— Nu ! cîrîi băștinașul. Vrem și la anu' celălalt. Și celălalt. Mai multe ouă. Mai multe. Dacă Moșu' nu vine, nu lucrăm.

— Mai e destul pînă atunci, zise Pelham. O să mai discutăm atunci. Pînă cînd eu fie că voi înnebuni, fie că voi veți uita totul.

Pierce deschise gura, o închise, o deschise, o închise, o deschise din nou și în cele din urmă reuși să vorbească.

— Comandante, vor să vină în fiecare an.

— Știu. Cred că nu-și vor mai aminti pînă anul viitor.

— Da' nu pricepeți ! ? Un an înseamnă pentru ei o revoluție a lui Ganymede în jurul lui Jupiter. În

timp terestru asta înseamnă șapte zile și trei ore. Vor ca Moș Crăciun să vină săptămînal.

— Săptămînal! Lui Pelham i se puse un nod în gît. Johnson le-a spus că... Pentru o clipă, toate i se învîrtiră în fața ochilor. Se sufoca, și automat îl căută din priviri pe Olaf. Acesta îngheța pînă în măduva oaselor și se ridică temător în picioare, îndreptîndu-se către ușă. Aici se opri în vreme ce o bruscă adiere de aducere aminte îl lovi cu puterea tradiției. Cu barba atîrnîndu-i, el reuși să croncăne:

— Sărbători fericite tuturor și tuturor noapte bună!

Se îndreptă către sanie ca și cum după el s-ar fi ținut toți diavolii infernului. Nu erau însă diavolii, era comandantul Scott Pelham.

Traducerea Radu GÂRBACEA

Moartea unui terorist

de SORIN B.

Am privit în spate; omul care de cîteva săptămîni îmi asigura protecția a dat ușor din cap, apoi a privit în altă parte. Desi mi se spusese de nenumărate ori să nu mai fac asta, am privit și eu scurt mai întîi în stînga, apoi în dreapta și abia apoi am intrat pe poarta vilei.

— Să trăiți domnule doctor! mă întîmpină ca de obicei grădinarul care își făcea de lucru pe lîngă straturile de flori.

Nu eram nici eu doctor și nici el grădinar. Dar pentru cineva care ar fi privit scena întîmplător, totul ar fi părut foarte normal. O vilă bine întreținută, o grădină în care migălește un grădinar și un medic cam tînăr, chemat la vreunul din locatarii vilei, care era probabil bolnav.

În urmă cu cîteva săptămîni cînd Gigi, fostul meu coleg de liceu m-a căutat acasă, încă nu bănuiam în ce încurcătură o să-mi bag capul. Nu-l mai întîlnisem de nu știu cîtă vreme. Știam vag despre el că este ofițer de transmisiuni: major parcă deși nu aș putea să bag mîna în foc pentru asta.

În seara cu pricina, tocmai mă pregăteam să mă culc, cînd a sunat la ușă. Era în civil și am avut nevoie de cîteva momente bune pînă să-l recunosc. Înainte de a apuca să scot vreo vorbă, și-a pus un deget la gură și mi-a făcut semn să tac. Am făcut ochii mari și l-am privit cum se strecoară în apartament pe lîngă mine. Mi-a făcut semn să închid ușa, apoi a început să privească cercetător în jur. A mișcat din loc veioza de pe noptieră, s-a urcat pe un scaun și mi-a studiat lustra, apoi s-a îndreptat sigur de el spre unicul tablou pe care îl aveam. L-a privit atent cîteva clipe, apoi a detașat din ramă o bucată care părea la prima vedere o așchie ceva mai mare. A întors-o spre mine și am văzut o încîlceală de fire și piese electronice, abia vizibile prin rășina transparentă în care erau înglobate. Gigi a scos o șurubelniță din buzunar și, cu un gest precis, a decuplat mica baterie care alimenta montajul. S-a întors apoi spre mine surîzînd:

— Acum putem vorbi liniștiți!

Am privit năuc, cînd la el cînd la montajul din mîna lui.

— Nu înțeleg, am reușit eu într-un tîrziu să spun. Al naibii să fiu dacă înțeleg motivul!

Gigi a așezat cu grijă fragmentul de ramă pe măsuță apoi s-a trîntit greoi pe un fotoliu.

— Se pare că cineva apreciază foarte tare preocupările tale în domeniul informaticii... a spus el și a privit cu subînțeles monitorul calculatorului care clipea într-un colț.

— Hai fi serios, am încercat eu să-l aduc la realitate. Ceea ce fac eu în informatică e o joacă pe lîngă ceea ce fac alții...

— Se pare că tocmai joaca asta îi deranjează pe unii...

Văzîndu-mi figura nedumerită dădu neputincios din umeri:

— Tu chiar l-ai uitat pe Dan?

Dan... Dan... avusesem un coleg la institut cu numele ăsta. Dar nu îl mai văzusem de aproape doi ani. Chiar înainte de plecarea lui se făcuse mare tărăboi în presă cu puștii care reușiseră să spargă codul calculatorului de care se folosea Pentagonul. Dan susținuse atunci că americanii sînt niște nătărăi, dacă nici măcar codul Pentagonului nu sînt în stare să și-l protejeze. La care eu neavînd ce face, am spus ceva de genul: „Dacă ai timp și un calculator bun la îndemînă, orice cod își are nasul!" De aici un pariu la care au asistat o mulțime de colegi. Dan a făcut un program pe care l-a protejat cum a crezut el că este mai bine, iar eu în numai cinci zile i-am dat de cap. Da, îmi amintisem de Dan.

— Mi-am adus aminte de el. Dar tot nu văd legătura... i-am spus eu lui Gigi.

— A ajuns șeful Serviciului Coduri al Securității.

Am privit spre bucata de ramă de pe masă.

— Și din pricina pariului ăla nenorocit, sînt eu acum urmărit.

Gigi a dat afirmativ din cap:

— La cererea expresă a lui Dan. Se pare că ți-a luat frica...

Discuția a deviat apoi spre alte subiecte mai puțin interesante. Cînd aproape să plece, Gigi a luat montajul în mînă și a scos iar șurubelnița pregătindu-se să-i pună la loc bateria. S-a întrerupt și m-a privit lung:

— Știi Ovidiule, Dan a făcut pentru calculatoarele securității o protecție pe care o crede imbatabilă. Facem pariu că nu poți să o străpungi?

L-am privit în ochi. Mi-a susținut privirea.

— Și cu asta ce facem? am arătat eu spre montajul-spion.

— Aranjăm noi. Și cu el, și cu agentul care te urmărește.

Am ezitat cîteva clipe. Aș fi putut să-l refuz. În loc de asta i-am zîmbit și i-am întins mîna:

— Batem palma Gigi! Cu un calculator bun, într-o lună ai codurile securității în buzunar.

(Continuare în numărul viitor)

Impuls straniu

de ERIC FRANC RUSSELL

Asistenta avea după-amiază liberă, așa că, doctorul Blain fu nevoit să răspundă el însuși chemării soneriei ce țiriia în sala de așteptare. Blestemîndu-l în gînd pe Tod Mercer, omul său bun la toate, care lipsea și el de o bună bucată de vreme, doctorul Blain răsuci robinetul biuretei și așeză pe o etajeră eprubeta cu lichidul neutralizat. Îndesă în grabă o spatulă pliantă în buzunarul halatului, își frecă palmele și aruncă o privire scurtă, circulară, micului său laborator. Porni apoi, înalt și slab, spre ușa ce dădea în sala de așteptare.

Pacientul zăcea prăbușit într-un fotoliu. Ea un individ cu ten cadavreic, cu ochi de pește mort și pielea străvezie pe mîinile livide și umflate. Hainele stăteau pe el ca pe gard.

Văzîndu-l, Blain își spuse că dacă cel din fața lui nu era cumva un agent de asigurări extenuat căruia nu-i va semna însă nimic, atunci avea de-a face cel puțin cu un caz grav de ulcer. Orice ar fi fost însă omul din fața sa, expresia feței îi era nenaturală și-i provocă doctorului un neplăcut fior.

— Doctorul Blain, presupun, spuse omul întins în fotoliu. Vocea sa era o ciudată bolboroseală, lentă și neomenească, a cărei sunet avu darul să-i amplifice doctorului furnicăturile de pe șira spinării.

Fără a aștepta răspunsul și fixîndu-l pe Blain cu ochi morți, pacientul adăugă :

— Sîntem un individ cu ten cadavreic, cu ochi de pește mort, cu pielea străvezie pe mîinile livide și umflate.

Uluit, doctorul Blain se lăsă să cadă într-un fotoliu. Se apucă cu mîinile de rezemători și strînse pînă ce două vinișoare i se umflară pe frunte, pulsînd vizibil. Vizitatorul continuă să bolborosească, lent și imperturbabil :

— Veșmintele stau pe noi ca pe gard. Dacă nu sîntem cumva un agent de asigurări extenuat căruia nu-i veți semna însă nimic, atunci sîntem cel puțin un caz grav de ulcer. Expresia feței ne este cu totul nenaturală, iar acest lucru vă provoacă un frison.

Omul din fotoliu își roti un ochi îngrozitor de gol de orice expresie și strălucire și clipi complice spre Blain amuțit de groază :

— Vocea noastră este o ciudată bolboroseală, lentă și neomenească, al cărei sunet vă provoacă furnicături pe șira spinării. Avem ochii morți, îngrozitori de goi de orice expresie și strălucire.

Cu un efort supraomenesc, doctorul Blain se aplecă înainte, tremurînd, cu fața palidă, ca de mort. Părul său grizonat era ridicat la ceafă. Înainte chiar de a deschide gura, vizitatorul pronunță exact cuvintele pe care se chinuia să le rostească :

— Dumnezeule mare, îmi citește gîndurile !

Ochii înghețați ai omului rămaseră fixați pe figura răvășită a doctorului Blain în timp ce acesta din urmă sări în picioare. Apoi spuse simplu :

— Stați jos !

Blain rămase în picioare. Deasupra sprîncenelor îi apărură broboane de transpirație care începuă să se rostogolească pe figura obosită și brăzdată de riduri.

Mai grăbită și mai amenințătoare, vocea celuilalt ordonă :

— Stați jos !

Lui Blain i se înmuiară în mod brusc genunchii și se așeză docil. Privi figura de o paloare fantomatică a vizitatorului și bîlbîi :

— Cine... sînteți dumneavoastră ?

Omul îi aruncă cîteva file prinse cu o agrafă :

— Asta.

Blain aruncă o privire rapidă peste hîrtii și spuse mirat :

— Dar asta e o tăietură dintr-un ziar care se referă la furtul unui cadavru de la morgă.

— Exact, spuse ființa din fața sa.

— Dar nu înțeleg nimic. Trăsăturile alungite ale lui Blain trădau consternarea.

Celălalt arătă cu un deget fără culoare haina informă cu care era îmbrăcat :

— Acesta e cadavrul, spuse el simplu .

— Cee ? Pentru a doua oară, Blain sări în picioare. Hîrtiile îi scăpară dintre degetele lipsite de vlagă. Privea perplex lucrul trîntit în fotoliu, trase aer în piept cu o șuierătură, deschise gura să vorbească, dar nu putu rosti nici un sunet.

— Acesta e cadavrul, repetă ființa. Vocea sa părea o bolboroseală de ulei gras dat în fiert. Întinse un deget spre hîrtiile aflate pe podea : Ați uitat să priviți fotografia. Examinați-o și comparați-o cu figura noastră.

— A voastră ? întrebă Blain răvășit.

— Da, a noastră pentru că sîntem mai mulți. Cu toții am rechiziționat acest corp. Stați jos.

Ființa ce zăcea în fotoliu bîlbîi cu o mînă rece și nesigură în buzunarul interior al hainei sale informe și o scoase înarmată cu un pistol automat pe care îl îndreptă stîngaci spre Blain.

Doctorul privi țeava armei ce se căsca amenințător, apoi se așeză, adună hîrtiile de pe jos și examină atent fotografia. Legenda acesteia spunea : „James Winstanley Clegg, al cărui cadavru a dispărut în mod misterios azi noapte de la morga din Simmstown".

Blain se uită atent la pacient, apoi la fotografie și din nou privi figura pacientului. Nu încăpea nici o îndoială. Sîngele începu să-i pulseze cu putere în artere.

Țeava pistolului se înclină, ezită o secundă și se îndreptă din nou spre Blain.

— Permiteți-mi să vă anticipez întrebările, bolborosi fostul James Winstanley Clegg. Nu, nu vă aflați în fața unui înviat din morți. Ideea este ingenioasă dar nu explică suficient de bine faptul că vă citesc gîndurile.

— Atunci despre ce este vorba ? întrebă Blain cu un început de curaj.

— De confiscare. Ochii creaturii săltau în orbite într-un fel supranatural. Am intrat în posesia acestui corp. Aveți în fața dumneavoastră un posedat.

Ființa își permise un chicotit macabru. S-ar părea că, atunci cînd era viu, acest creier era înzestrat cu simțul umorului.

— Totuși, nu reușesc să...

— Destul ! Țeava pistolului se îndreptă din nou întărînd ordinul. Noi o să vorbim și dumneavoastră veți asculta. Noi vă știm toate gîndurile.

— Foarte bine. Doctorul Blain se rezemă de spătarul fotoliului și aruncă o privire rapidă spre ușă. Era convins că avea de-a face cu un nebun. Da, un maniac, în ciuda faptului că-i ghicea gîndurile și în

ciuda acestei fotografii de ziar.

— Acum două zile, bolborosi Clegg, sau ceea ce a fost odată Clegg, un așa zis meteor a căzut în apropierea acestui oraș.

— Am citit ceva despre aceasta, admise Blain. L-au căutat dar nu l-au găsit.

— Acest meteorit era de fapt o navă spațială.

Pistolul devenise greu în mîna inertă, iar cel ce-l ținea îl culcă pe coapsă.

— Era nava spațială cu care am venit din Glantok, lumea noastră. Nava era extrem de mică după normele voastre, dar noi, de asemenea sîntem mici. Minusculi. Submicroscopici. Și sîntem miriade.

— Nu, nu sîntem germeni inteligenți, prinse ființa spectrală gîndul doctorului. Sîntem chiar mai puțin decît atît. Creatura ezită o clipă căutîndu-și cuvintele. Luați în bloc, ne asemănăm cu un lichid. Dumneavoastră puteți să ne considerați ca viruși inteligenți.

— Oh ! Blain făcea eforturi să calculeze numărul de pași ce-i vor fi necesari să ajungă la ușă fără să-și trădeze gîndurile.

— Noi, glantokienii, sîntem parazitici în sensul că ocupăm și controlăm corpurile creaturilor inferioare. Am ajuns aici, în lumea voastră, folosindu-ne de corpul unui mic mamifer de pe planeta noastră.

Tuși cu o rezonanță vîscoasă și profundă, apoi continuă :

— Cînd am aterizat și am ieșit din navă, un cîine agitat s-a precipitat spre creatura noastră în care și-a înfipt colții. Noi înșine am ocupat apoi cîinele, dar el nu prea ne era de folos pentru atingerea scopului nostru. El ne-a servit totuși transportîndu-ne pînă în orașul vostru pentru a găsi acest corp pe care am pus stăpînire. Cînd am părăsit cîinele, el a căzut la pămînt și a murit.

La ușa de intrare se auzi un ușor troznet urmat de o ricîitură slabă. Aceste zgomote aduseră nervii întinși ai doctorului aproape de limita suportabilului. Pași ușori se auzeau pe asfaltul aleii ce conduce la ușa de intrare. Aștepta, respirînd încet, cu auzul la pîndă și ochii mărîți din cauza concentrării.

— Am luat acest corp, i-am lichefiat sîngele congelat, i-am înmuiat articulațiile înțepenite, mușchii morți și l-am făcut să meargă din nou. S-a întîmplat ca creierul lui să fi fost destul de inteligent pe cînd era în viață și chiar după moarte. Păstra încă intacte amintirile. Folosim cunoștințele acumulate în acest creier mort ca să gîndim în termeni umani și să comunicăm cu voi.

Pașii se apropiau din ce în ce mai mult. În curînd ei răsunară foarte aproape. Blain își mișcă tălpile picioarelor pentru a-și găsi o poziție stabilă, strînse rezămătorile fotoliului și se străduí să-și controleze gîndurile. Celălalt nu făcu nici un comentariu, stătea cu figura sa sinistră întoarsă către Blain și contionua să mestece noroiul vîscos al cuvintelor :

— Sub controlul nostru, acest corp și-a procurat veșminte și o armă. Creierul său mort avea înregistrat scopul armei și ne-a învățat cum trebuie să ne servim de ea. El ne-a vorbit și de dumneavoastră.

— De mine ? Doctorul Blain tresări apoi se aplecă înainte cu mușchii brațelor încordați, calculînd că săritura sa spre ușă ar putea precede cu o fracțiune de secundă redresarea țevii pistolului. Pașii de afară urcau deja treptele peronului.

— N-ar fi înțelept din partea dumneavoastră, îl avertiză creatura care pretindea a fi un cadavru. Pistolul săltă în mîna flască. Nu numai că vă supraveghem gîndurile, dar le anticipăm și concluziile.

Blain se decontractă. Pașii se apropiau de poarta de intrare.

— Un corp mort este o soluție proastă pentru noi. Ne trebuie un corp viu, normal din punct de vedere organic. Pe măsură ce ne vom înmulți ne vor trebui cît mai multe corpuri. Din nenorocire, susceptibilitatea sistemului nervos este în proporție directă cu inteligența proprietarilor lor.

Creatura gîfîi ușor, apoi se sufocă din nou cu același gîlgîit respingător :

— Bineînțeles, noi nu putem garanta că procesul ocupării corpurilor ființelor intelignte se va desfășura fără să le aducă în stare de nebunie. Ori, un creier deranjat nu este mai puțin util decît cel al unui mort proaspăt, la fel cum o mașină tamponată nu mai poate să servească la mare lucru.

Zgomotul înfundat al pașilor încetă. Poarta de intrare se deschise și cineva pătrunse în vestibul. Pași tîrșiți se auziră pe culoarul ce ducea la sala de așteptare.

— În consecință, continuă cadavrul viu, trebuie să ocupăm corpurile ființelor inteligente în timp ce ele sînt total inconștiente pentru a nu fi afectate de pătrunderea noastră și trebuie să fim perfect stăpîni pe ele atunci cînd își recapătă cunoștiința. Avem deci nevoie de ajutorul cuiva care știe să trateze ființele inteligente așa cum dorim noi și s-o facă fără a trezi bănuieli. Cu alte cuvinte, avem nevoie de ajutorul unui medic.

Ochii teribili ieșiră ușor din orbite. Proprietarul lor adăugă :

— Deoarece nu stă în puterea dumneavoastră să însufleții pentru mai mult vrme acest corp ineficace, ne trebuie, cît mai repede posibil, unul proaspăt, viu și sănătos.

Pașii de pe culoar ezitară și se opriră. Ușa se deschise. În aceeași clipă, fostul Clegg îndreptă spre Blain un deget livid și murmură :

— Dumneavoastră ne veți ajuta — degetul se îndreptă spre ușă — iar în acest corp va fi foarte potrivit pentru început.

Tînăra care intră în încăpere era blondă și foarte bine făcută. Ea încremeni lîngă ușă cu mîna la gură. Ochii i se măriră de surpriză și groază la vederea figurii fantomatice din spatele degetului întins spre ea.

Urmă un moment de liniște totală, timp în care degetul creaturii rămase ațintit spre fată. Corpul proprietarului suferea în acest timp un proces acromatic progresiv devenind din ce în ce mai cenușiu. Ochii lui — bucăți de ghiață în orbite moarte — scînteiară deodată și, timp de cîteva secunde, străluciră într-o lumină verde, diabolică. Ființa se ridică stîngace în picioare și rămase așa, legănîndu-se pe vîrfuri și călcîie.

Tînăra fată scînci slab. Plecîndu-și ochii zări pistolul strîns de o mînă ieșită din mormînt. Scoase un urlet atît de ascuțit încît acesta aproape că nu se auzi. Strigă ca și cînd și-ar fi dat duhul. Apoi, în timp ce cadavrul viu continua să se balanseze în fața sa, închise ochii și se prăbuși.

Blain se repezi spre ea parcurgînd distanța ce-i despărțea din cîțiva pași repezi. O prinse înainte să cadă, ferind-o de un contact dur cu podeaua. O întinse pe covor și, ridicîndu-i capul, o bătu ușurel cu palma pe obraji.

— A leșinat, bombăni el fără a-și ascunde mînia. Este o bolnavă sau cineva care a venit să-mi ceară să merg să văd un bolnav. E vorba poate de un caz urgent.

— Destul ! Vocea era seacă, în ciuda bolborosellii. Țeava pistolului fixă fruntea doctorului. Ne dăm seama, citindu-vă gîndurile, că această stare de leșin nu este decît temporară. În orice caz, ea ne este favorabilă. Veți profita de ocazie pentru a o anestezia. Apoi o vom ocupa.

Din poziția în care era, îngenuncheat lîngă fată, Blain ridică ochii și spuse încet și hotărît :

— Du-te dracului !

— Ar fi fost de ajuns chiar numai să gîndiți. Nu trebuia să vă obosiți, remarcă creatura. O grimasă oribilă i se zugrăvi pe figură în timp ce făcu doi pași șovăitori înainte : O să faceți ceea ce v-am spus, dacă nu o s-o facem noi înșine ajutîndu-ne de propriile dumneavoastră cunoștiințe și de propria dumneavoastră carne. Vă vom trage un glonte în cap, vom intra în stăpînirea co pului dumneavoastră, vom repara stricăciunile și veți fi de-ai noștri.

— Dracu să te ia !, adăugă el ghicindu-i cuvintele lui Blain înainte ca acestea să-i iasă de pe buze. Noi putem să vă folosim în orice caz, dar preferăm un corp viu unui cadavru.

Privind disperat în jur, doctorul Blain murmură în gînd o rugă de ajutor, dar la vederea grimasei de pe chipul creaturii din fața sa realiză că gîndul i-a fost ghicit și renunță. Ridică corpul fetei și se îndreptă spre ușa ce dădea în cabinetul medical. Cadavrul fostului Clegg îl urmă cu pași grotești, împleticiți.

Doctorul Blain așeză încetișor fata leșinată pe un scaun și începu să-i fricționeze încheieturile mîinilor și să-i pălmuiască ușor obrajii. Curînd fața începu să-i prindă puțină culoare și fata deschise ochii. Blain se îndreptă spre unul din dulapurile cu uși culisante și luă de pe etajeră un flacon cu săruri volatile. Înainte de a se întoarce simți ceva dur și ascuțit între omoplați. Pistolul .

— Ați uitat că procesele dumneavoastră cerebrale sînt pentru noi ca o carte deschisă. Tocmai vroiați să-i reanimați corpul pentru a cîștiga timp.

Dezgustătoarea caricatură omenească ce ținea arma se strădui să-și silească mușchii faciali să alcătuiască o strîmbătură batjocoritoare:

— Întindeți corpul pe masă și anesteziați-l !

Doctorul Blain așeză în silă flaconul pe etajeră și închise ușa dulapului. Reveni lîngă tînăra fată, o ridică, o întinse pe masa de consultație și aprinse puternicul reflector ce spînzura deasupra.

— Fără manevre de prisos, comentă celălalt. Stingeți lampa aceea. Lumina naturală este suficientă.

Blain stinse reflectorul. Cu figura crispată din cauza agitației, dar ferm și cu pumnii strînși, se întoarse spre arma amenințătoare și spuse :

— Ascultă, îți fac o propunere.

— Prostii. Ceea ce a fost odată Clegg făcu încet înconjorul mesei tîrșind picioarele. Cum am remarcat și adineaori, tocmai încercați să cîștigați timp. Creierul dumneavoastră vă trădează.

Creatura tăcu brusc privind fata întinsă pe masă care începu să șoptească cuvinte vagi încercînd să se ridice.

— Repede, anestezicul, spuse cadavrul viu.

Înainte ca Blain să poată face vre-o mișcare, tînăra fată se ridică în capul oaselor. Stătea cu spatele drept, iar privirea întîlni figura fantomatică la treizeci de centimetri deasupra ei. Tresări și spuse cu o voce plîngăreață :

— Lăsați-mă să plec. Lăsați-mă vă rog !

O mînă tumefiată o împinse silind-o să cadă înapoi, îngrozită de

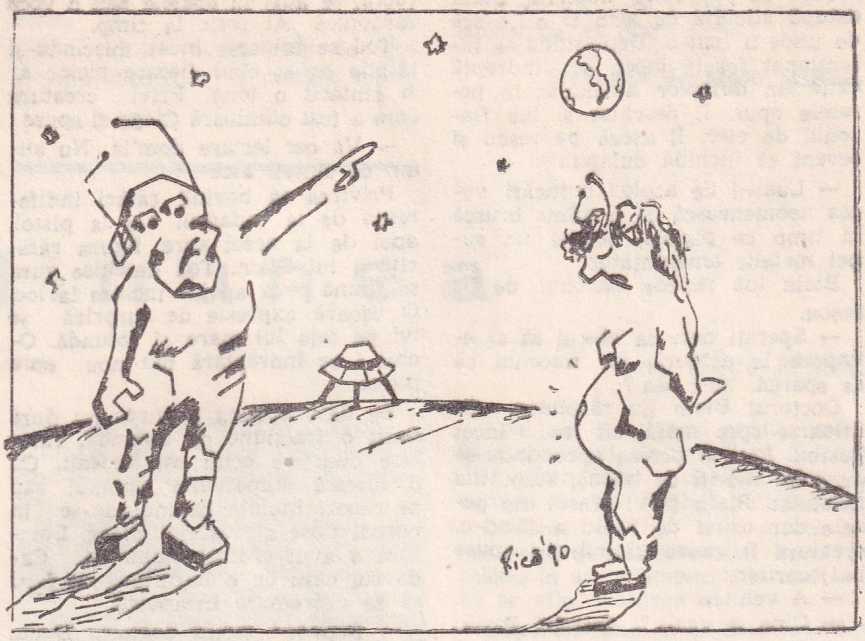

atingerea respingătoare. Profitînd de mica diversiune, Blain duse o mînă la spate și căută pe pipăite un vătrai ornamental pe care-l știa agățat pe perete. Pistolul se îndreptă spre el înainte chiar ca degetele sale să fi atins arma improvizată.

— Se pare că n-ați înțeles nimic. Puncte de foc sclipiră în ochii ce-i aparținuseră odinioară lui Clegg. Puterea noastră de înțelegere nu este limitată de direcție. Vă vedem chiar și atunci cînd privim în altă parte. Arma se îndreptă spre fată : Legați-o !

Supus, doctorul Blain luă curelele și începu să lege cu grijă corpul fetei de masa de consultație. Părul său ușor încărunțit îi atîrna pe frunte, iar pe față îi apărură picături de sudoare în timp ce stătea aplecat deasupra mesei. Privi fata simulînd un curaj disperat și murmură fără rost :

— Răbdare, nu-ți fie teamă.

Aruncă o privire scurtă la ceasul din perete. Acele indicau ora opt fără două minute.

— Deci sperați încă să primiți ajutor, nu ? gîlgîi vocea colectivă a miriardelor de ființe venite de aiurea. Vă gîndiți la Tod Mercer, omul bun la toate, care ar fi trebuit să sosească. Credeți că v-ar putea ajuta cu ceva chiar dacă nu aveți decît o slabă încredere în inteligența sa mărginită. După dumneavoastră este un bou timpit, prea idiot ca să facă deosebire între mînă și picior.

— Diavole ! strigă doctorul Blain uzindu-și rostite proprile gînduri.

— Lăsați-l să vine pe Mercer ăsta. Ne-ar putea fi poate de folos. Sîntem destul de mulți ca să ocupăm două corpuri. În orice caz, un imbecil viu e mai bun decît un cadavru inteligent. Buzele livide se strîmbară într-un rictus ce descoperi niște dinți îngălbeniți. Pînă atunci ocupați-vă de corpul ăsta.

— Cred că nu mai am eter, spuse doctorul Blain.

— Aveți altceva în loc. Cortexul dumneavoastră o spune. Grăbiți-vă că, altfel, o să ne pierdem răbdarea și asta vă va costa scump.

Blain își înghiți saliva cu greutate, apoi deschise un sertar și luă de acolo o mască nazală. Smulse un tampon de tifon dintr-o cutie și așeză masca pe fața tinerei fete ce-l privea îngrozită. Doctorul îi făcu încurajator un semn cu ochiul care nu putea avea urmări neplăcute. Un semn cu ochiul nu este un gînd.

Blain deschise din nou dulapul și rămase o clipă nemișcat, adunîndu-și toate forțele. Își obligă mintea să repete : „eter, eter, eter", timp în care mîna sa se întinse spre flaconul cu acid sulfuric concentrat. Trebui să facă un uriaș efort pentru a urmări cele două scopuri, iar degetele sale bîjbîiau în căutarea flaconului pe care în sfîrșit îl apucă.

Obligînd fiecare fibră a ființei sale să facă un lucru în timp ce gîndul îi era fixat pe altul, doctorul se întoarse scoțînd dopul flaconului. Rămase nemișcat cu flaconul deschis în mîna dreaptă. Silueta mortului era în fața sa cu arma ridicată.

— Eter, articulară corzile vocale ale lui Clegg. Spiritul dumneavoastră conștient strigă „eter" în timp ce subconștientul șopea „acid". Credeți că ineligența dumneavoastră inferioară poate lupta cu noi ? Credeți că puteți distruge ceva ce este deja mort ? Imbecilule ! Arma înaintă. Anestezicul, imediat !

Fără să răspundă, doctorul Blain astupă sticluța cu acid și o așeză de unde a luat-o. Deplasîndu-se intenționat foarte încet, se îndreptă către un dulăpior amenajat în peretele opus. Îl deschise și luă flaconul de eter. Îl așeză pe reșou și reveni să închidă dulapul.

— Luați-l de acolo! croncări vocea neomenească cu o mînie bruscă în timp ce pistolul scoase un sunet metalic amenințător.

Blain luă repede flaconul de pe reșou.

— Sperați deci ca eterul să se evapore la căldură, iar flaconul să se spargă, nu-i așa?

Doctorul Blain nu răspunse. Se întoarse spre masă cît mai încet posibil. Fata îl privea apropiindu-se cu ochii măriți de teamă, suspinînd înfundat. Blain privi ceasul din perete dar oricît de rapid a făcut-o, creatura îi sesiză gîndul și-i spuse batjocoritor:

— A venit.

— Cine a venit?, întrebă Blain.

— Omul dumneavoastră bun la toate, Mercer. Se apropie de intrare. Percepem fleacurile emise de spiritul său stupid. Nu v-ați înșelat asupra lipsei sale de inteligență.

Ca o confirmare a acestei profeții, se auzi ușa de la intrare deschizîndu-se. Fata plînse să se zbată încercînd să-și ridice capul de pe masă, în ochi cu un început de speranță.

— Deschideți-i gura, articulă vocea sub control străin. Pe acolo vom intra în corp. Ființa tăcu brusc la zgomotul unor tălpi grele ce se frecau de ștergătorul din prag. Și chemați-l aici pe acest idiot. Îl vom folosi și pe el.

Sîngele începu să pulseze în vinele de pe fruntea doctorului Blain cînd strigă:

— Tod! Vino încoace!

Luă un clește de gură chirurgical și începu să-l clănțăne nervos. Excitația îl făcu să se crispeze din cap pînă-n picioare. Nu există pistol în lume capabil să lovească două ținte dintr-o dată. Dacă măcar ar găsi o modalitate să-l aducă pe acest idiot de Mercer acolo unde vroia și să-l facă să înțeleagă... Dacă el însuși s-ar afla de-o parte iar Tod de alta...

— Nu încercați lucrul ăsta, avertiză răposatul Clegg. Nici să nu vă gîndiți la asta. Dacă o faceți, vă vom ucide pe amîndoi.

Tod Mercer intră stîngaci în cabinet tropăind greoi pe covor. Era un bărbat corpolent, cu umeri enormi deasupra cărora apărea o față rotundă, acoperită cu o barbă țepoasă, veche de cîteva zile.

La vederea fetei legată de masă se opri contrariat. Ochii săi mari și stupizi îl căutară pe Blain.

— He, doctore, spuse el încurcat, am avut o pană și a trebuit să schimb roată în plină stradă.

— Nu-ți bate capul pentru atîta lucru, se auzi în spatele său o voce sardonică. Ai sosit la timp.

Tod se întoarse încet mișcîndu-și tălpile ca și cînd fiecare picior ar fi cîntărit o tonă. Privi creatura care a fost odinioară Clegg și spuse:

— Vă cer iertare dom'le. Nu știam că sînteți aici.

Privirea sa bovină rătăci indiferentă de la cadavrul viu la pistol, apoi de la acest spre figura rătăcită a lui Blain. Tod deschise gura să spună ceva apoi o închise la loc. O ușoară expresie de surpriză se ivi pe fața lui mare și rotundă. Ochii i se îndreptară din nou spre pistol.

De data aceasta privirea nu dură decît o fracțiune de secundă. Înțelese ceea ce ochii săi vedeau. Cu o iuțeală stupefiantă pumnul său se repezi înainte înfundîndu-se în corpul flasc al fostului Clegg. Lovitura a avut efectul dinamitei. Cadavrul căzu cu o bufnitură ce făcu să se cutremure încăperea.

— Repede!, strigă doctorul Blain. Ia-i pistolul!

Sări pe deasupra mesei de consultație pe care era legată fata, aterizînd greoi dincolo și lovi sălbatic, cu piciorul, mîna flască ce ținea încă arma.

Tod Mercer rămase nemișcat și confuz, rotindu-și ochii în toate părțile. Pistolul bubui asurzitor; glontele străpunse marginea metalică a mesei, ricoșă cu un zgomot de fierăstrău mecanic și se înfipse în peretele din față.

Blain își repezi frenetic piciorul spre mîna ce mai ținea încă pistolul dar creatura se feri încercînd să se ridice. Într-un dulăpior din colțul cabinetului se auzi clinchet de sticlă. Fata scoase un urlet insuportabil.

Strigătul pătrunse în mintea greoaie a lui Mercer și acesta se dezlănțui. Cu talpa enormă a bocancului fixă la podea încheietura ca de cauciuc a cadavrului și smulse pistolul dintre degetele reci. Ridică arma și ținti creatura.

— Nu poți să-l omori astfel, strigă Blain lovindu-l ușor pe Tod Mercer peste mînă ca să-l facă să înțeleagă mai bine. Scoate fata de aici. Repede, pentru Dumnezeu!

Tonul vehement a lui Blain nu admitea replică. Mercer îi întinse pistolul, se apropie de masă și dezlegă curelele ce imobilizau fata. O apucă cu brațele sale enorme și o scoase din cabinet.

Lungit pe podea, corpul furat de la morgă se zbătea și încerca să se ridice. Ochii săi morți dispărură. În locul lor acum erau două găvane inundate ce emiteau o luminozitate de culoarea smaraldului. Gura creaturii giftia în timp ce lăsa să se scurgă o substanță fosforescentă de un verde strălucitor. Sămînța din Glantok își abandona lăcașul de ocazie.

Cadavrul se sprijini în capul oaselor de perete. Membrele sale fură prinse de contracturi și convulsii de coșmar. Nu mai era decît caricatura înspăimîntătoare a unei ființe umane. Ceva verde — de un verde viu și strălucitor — i se prelinse din orbite și din gură formînd mici bălți pe covor.

Blain înșfăcă flaconul cu eter și, dintr-o săritură fu la ușă. Se opri o clipă cu mîna tremurînd pe clanță și se întoarse. Destupă flaconul și-l aruncă în mijlocul petei verzi ce fierbea pe covor. Scăpără apoi bricheta și o zvîrli în cameră. Întreg cabinetul explodă într-o incandescență ce deveni curînd un iad în flăcări.

*

Tînăra fată apucă febril brațul doctorului în timp ce, în picioare pe trotuar, priveau casa arzînd:

— Veniserm să vă iau să-l vedeți pe frățiorul meu. Cred că a făcut vărsat de vînt.

— Vin imediat, promise Blain.

O mașină a poliției sosi în trombă și se opri lîngă ei cu motorul duduind. Unul din polițiști scoase capul pe geamul portierei și strigă:

— Mamă, ce incendiu! Se zărește de la o poștă. Am chemat pompierii.

— Mi-e teamă că vor veni prea tîrziu, spuse Blain.

— Sînteți asigurat? întrebă polițistul compătimitor.

— Da.

— Toată lumea din casă a reușit să se salveze? Blain dădu din cap afirmativ iar polițistul adăugă:

— Tocmai patrulam pe aici în căutarea unui nebun evadat. Mașina poliției demară și se îndepărtă.

— Hei, strigă Blain.

Mașina se opri.

— Nu cumva, din întîmplare, nebunul se numește James Winstanlei Clegg?

— Clegg? făcu celălalt polițist. Dar ăsta-i numele leșului care a șters-o de la morgă în timp ce paznicul era întors cu spatele. Ciudat e că în sertarul unde trebuia să se afle Clegg au descoperit o javră. Ziariștii încep să vorbească de vrăjitorii dar pentru mine nu-i decît un nenorocit de spărgător.

— În orice caz, tipul pe care-l căutăm nu este Clegg, spuse primul polițist. Numele său e Wilson. E mărunțel dar periculos. Cam așa arată. Scoase mîna prin portiera deschisă și-i întinse lui Blain o fotografie. Blain o cercetă la lumina flăcărilor. Omul din fotografie nu semăna deloc cu vizitatorul său.

— O să-l țin minte, spuse el înapoind fotografia.

— Știți ceva în legătură cu misterul Clegg? întrebă polițistul aflat la volan.

— Tot ceea ce știu este că e mort, spuse Blain obosit.

Doctorul Blain privea gînditor flăcările înalte ce-i mistuiau casa. Se întoarse spre Mercer care gîfîia și-i spuse :

— Ceea ce nu înțeleg, Tod, este cum ai reușit să-l lovești pe tip fără ca acesta să-ți ghicească intențiile și să reacționeze ?

— Am văzut pocnitoarea în mîna lui și l-am trăznit, spuse Mercer agitîndu-și mîinile într-un gest de scuză. Am văzut că tipul avea o pocnitoare și l-am lovit fără să mă gîndesc.

— **Fără să gîndești,** murmură Blain.

Doctorul își mușcă buza de jos privind incendiul ce creștea în intensitate. Bîrnele acoperișului se prăbușiră proiectînd jerbe de scîntei ce căzură la picioarele lui.

Prin trosnetul flăcărilor — cu mintea și nu cu urechea — Blain auzi un slab cor funebru, o incantație ciudată care scădea treptat în intensitate și muri curînd.

Traducere de Iacob MIRZA

Minunea

de IOAN RESLER

Ziua era caldă, senină și egală.

Nu îți puteai da seama dacă veghea nopții abia se încheiase sau mai avea puțin pînă să înceapă.

Ei alergaseră spre pajiștea verde. Erau tineri, voinici și aproape sălbatici. Acum, obosiți, se tolăniseră sub un pom, la umbră, mușcînd la întîmplare din fructele roșii căzute pe jos.

Cu ochii întredeschiși, ea zărise — sus, în vîrful pomului — un fruct mare, care — în bătaia soarelui — părea aproape negru.

El se rostogoli în joacă spre ea, încercînd să o muște de ceafă. Ea îl împinse cu putere, cățărîndu-se să ajungă la fructul acela neobișnuit, care o admenise.

Se ridică și el cu gînd să i-l fure. Dar, deși era mult mai înalt, nici el nu-l putea ajunge.

Fructul strălucea îmbietor în razele soarelui. Părea cu totul deosebit de celelalte, nespus de frumos, numai că ei, nu-l puteau culege.

Atunci, el o prinse bine, și ridicînd-o, o urcă pe umerii lui puternici.

Se clătinau încolo și încoace, mîrîind de plăcerea jocului, abia menținîndu-și echilibrul, pînă cînd ea, reușì într-un tîrziu să apuce fructul.

Soarele le orbea ochii neobișnuiți să privească în sus, și — uimiți de priveliștea cîmpiei și a dealurilor ce o vedeau pentru întîia dată, întinzîndu-se pînă departe — se rostogolîră în iarbă.

Ea căzuse pe spate, uluită, ținînd strîns fructul din care mușcase cu poftă în cădere și care era parfumat și roșu, nu negru cum i se păruse la început.

El se rostogoli pestea ea și neputînd să i-l ia, îi mușcă însetat buzele care mai purtau gustul fructului cules.

Se iubiră în tăcere, privindu-se în ochi, ca niciodată.

Apoi, ea îl înlănțui strîns, ținîndu-l așa, lipit de trupul ei în care mai vibra încă o căldură plăcută, cum el nu mai simțise niciodată.

Cu ochii deschiși larg, privea albastrul luminos al cerului. Parcă se scălda în apele limpezi ale unui lac, ce se afla deasupra ei.

După un timp, el se desprinse din îmbrățișare, o cuprinse în palmele mari și puternice, și ridicînd-o ușor, o privi drept în ochi.

Ea se sprijini de umărul lui, întinzîndu-i fructul roșu din care mușcase.

Se simțea mică, supusă, plină de toată puterea și bărbăția lui, pe care și le dorea numai ale ei, ca niciodată.

Făcură cîțiva pași, sprijiniți unul de altul, privind departe peste cîmpia întinsă, fără să-și dea seama că nu mai mergeau în patru labe...

Umor ALFA

Adam și Eva se plimbă prin grădinile paradisului :

— Mă iubești ? întreabă Eva.

— Pe cine altcineva ? răspunde Adam.

*

Soția către soț : Plec pentru cinci minute pînă la prietena mea, iar tu să mesteci din jumătate în jumătate de oră mîncarea de pe oragaz.

*

— În fiecare dimineață soneria ceasului acționează asupra mea ca un foc de pistol.

— Sări ca ars ?

— Nu. Continui să dorm ca un mort.

— Mi s-a povestit că în timp ce ieiprînzul soția ta îți citește romane.

— Nu-s romane. Îmi citește din cartea de bucate ce e mîncarea pe care a făcut-o.

*

După masă, soțul îi spune soției :

— Poate că ar trebui să te faci blondă.

— Crezi că-mi stă mai bine ?

— Nu, dar am citit undeva că femeile blonde sînt mai atente cînd gătesc decît brunele.

*

— A început să se spună despre mine că sînt prima actriță a țării!...

— Cred și eu... Cu vîrsta pe care o ai!...

— Nu înțeleg de ce ieși pe balcon de cîte ori fac vocalize...

— Mă jenez de vecini : Nu vreau să creadă că te bat...

*

— Cînd cînt, mi-ar place să am în față un compozitor...

— Pe care crezi că e mai nimerit să ți-l așez pe pian ?

— Pe Beethoven că tot era surd, săracul...

*

Un soț este pe punctul de a termina de spălat vesela de la cină, cînd sună telefonul. Cel mai bun prieten îl întreabă :

— Ai privit meciul de box, la televizor ?

— Nu, răspunse nenorocitul. Soția mi-a aruncat prosopul în rundul trei.

Concurs S. F.

MOTO : „Orice om ar putea să scrie un roman, dacă cineva i-ar scrie prima pagină".

Redacția revistei ALFA a scris pentru dumneavoastră prima pagină a povestirii intitulată „O planetă ciudată". Continuați-o într-un mod cît mai original, pe maximum trei pagini dactilografiate și expediați textul pe adresa redacției. Aveți ocazia să cîștigați unul din premiile puse în joc, iar cele mai bune texte vor fi publicate și în revistă.

PREMIUL I

Un aparat de radio Solo—500 — pentru a asculta emisiunea „Exploratorii lumii de mîine".

PREMIUL II

Un aparat de fotografiat „Orizont" — pentru a fotografia eventualele OZN-uri, bineînțeles.

PREMIUL III

Un abonament la 20 numere la revista ALFA — pentru a mai participa și la alte concursuri.

Premiul de consolare pentru cel mai slab text prezentat în concurs — un abonament la 10 numere ale revistei ALFA — pentru perfecționarea stilului.

Vă așteptăm textele pînă la data de 15 septembrie (data poștei) pe adresa :

Redacția Revistei ALFA,
2252 — Codlea, jud. Brașov
P.O. Box — 43

O planetă ciudată

Modulul bufni greoi pe solul planetei, făcîndu-l pe Jim să se strîmbe îndurerat, ca și cum el, și nu trenul de aterizare, ar fi suferit șocul.

— Asta a fost, spuse el cu un oftat și bătu cu palma în tabloul de bord. Rolul meu s-a terminat. Te-am adus teafăr pe planetă...

Nu a spus mai mult, dar parcă i-am auzit continuarea gîndului : „Acum să te văd istețule !" Nu prea mă simpatiza și cred că asta se datorează laudelor exagerate pe care mi le adusese generalul cînd m-a trimis pe capul lor. Știu ce trebuie să simți cînd ești nevoit să chemi pe cineva din afară să-ți sufle în ciorbă. Era într-adevăr neplăcut, dar divizia nu putea să-și permită la nesfîrșit luxul de a pierde modul după modul pe o planetă care nici măcar nu era trecută pe hărțile obișnuite. Pe de altă parte, nici nu putea trece nepăsătoare mai departe, pentru că pe hărțile militare era însemnată, și încă cu majuscule. Și astfel, generalul a hotărît să plec eu pe Galory. Nici nu mă mir că Jim mă privește acum chiorîș.

— Ei și acum ce facem ? se hotărăște el într-un tîrziu să mă întrebe.

— Procedura obișnuită pentru zonă de gradul zero, îi răspunde eu și îl văd dintr-o dată dezamăgit.

— Te așteptai la altceva ? îl întreb amuzat.

— Nu neapărat, dar mă gîndesc că procedura obișnuită au mai încercat-o douăsprezece module... și nici unul nu a mai revenit la navă...

Dau din umeri și urmăresc prin hublouri, senzorii care palpează atent terenul în jurul modulului. Deodată...

În curînd revista ALFA va începe publicarea în serial a cunoscutului roman SF NOAPTEA TIMPURILOR de René BARJAVEL.

Aventură, dragoste, suspans într-un singur roman : NOAPTEA TIMPURILOR de René Barjavel.

Pentru a vă asigura continuitatea și primirea ritmică a revistei,

abonați-vă la A L F A

ABONAMENTE LA REVISTA ALFA

Deoarece Difuzarea Presei nu reușește să distribuie revistele, redacția noastră vă propune un tip de abonament DIRECT LA REDACȚIE. In acest mod, revista ALFA va ajunge la dumneavoastră, prompt și sigur, într-un plic recomandat. Abonamentele nu se fac pe luni, ci pe numere de revistă.

COSTUL ABONAMENTELOR

5 numere a 6,50 lei, plus 3,50 lei expedierea = 50 lei
10 numere a 6,50 lei, plus 3,50 expedierea = 100 lei
15 numere a 6,50 lei, plus 3,50 expedierea = 150 lei
20 numere a 6,50 lei, plus 3,50 lei expedierea = 200 lei

Expediați mandatul poștal pe adresa :

Editura ALFA, 2252 — Codlea, jud. Brașov
Căsuța poștală 43.

Abonamentele încep cu primul număr ce apare după primirea mandatului poștal.

IMPORTANT ! Abonații care se abonează la 20 numere vor primi prin poștă — GRATUIT — Almanahul ALFA—SF.

COLEGIUL DE REDACȚIE

Sergiu SOMEȘAN — redactor șef ; Marin DUMITRU — redactor șef adjunct ; Marius BUHOCIU — secretar de redacție ; Felicia BRUJA, Vasile NEGRUȚI, Aurel PĂDURARU, Maria-Ioana SOMEȘAN — redactori ; Valeria OPRIȘ — coperta ; Traian MARC — tehnoredactor.

Tipografia Miercurea-Ciuc

Comanda 1844 — 10.000 exemplare 6,50 lei

Poşta redacţiei

Zamfir Nicuşor — U.M. 01874 — Otopeni — După cum vedeţi, pentru dumneavoastră problema abonamentului s-a rezolvat foarte simplu. Asta pentru că, în redacţie, am notărit ca, primului nostru corespondent, să-i facem în mod gratuit un abonament la revista ALFA pe termen de un an. Vă rugăm doar să ne comunicaţi adresa unde doriţi să primiţi revista, pentru că aţi fost cel mai iute de... stilou.

Andrei Mareş — Braşov — Caricaturile sînt interesante. Am dori să le refaceţi în tuş sau carioca neagră (oricum nu în creion) şi să ne alegeţi pe cele care au o cît de mică legătură cu tematica S.F.

Vasile Hotăran — Blaj — Avem în vedere iniţierea unei rubrici de debut şi vă putem comunica că schiţa dumneavoastră „Misiune dificilă" va figura la această rubrică chiar în numărul viitor.

Baală Gheorghe — Bucureşti — Ni se pare interesantă ideea dumneavoastră cu privire la autografe. Vom încerca să obţinem aşa ceva, măcar pentru abonaţii noştri, dacă nu va fi posibil pentru toţi cititorii. (Imaginaţi-vă ce ar însemna pentru un autor să semneze 10.000 sau 20.000 de reviste !).

Sorin B. — Bucureşti — Am citit cu interes nuveleta dumneavoastră şi parcă vă înţelegem motivul pentru care doriţi să o semnaţi cu pseudonim. Vă rugăm totuşi să comunicaţi redacţiei numele şi eventual o adresă unde să vă expediem drepturile de autor, pentru că, după cum vedeţi, am început publicarea chiar din acest număr.

Mădălina Bălan — (dacă am descifrat bine numele) — Slatina — Am reţinut şi textul dumneavoastră şi îl vom publica pe măsura posibilităţilor. Vă rugăm şi pe dumneavoastră să ne comunicaţi adresa, iar pe viitor vă rugăm să ne expediaţi textele dactilografiate.

Vasile Nechita — Vă mulţumim pentru ajutorul acordat ca şi pentru vorbele dumneavoastră sincere. Vom încerca să nu vă dezamăgim.

Florin Bărbulescu — Bucureşti — Sugestiile şi ideile dumneavoastră sînt interesante şi în măsura în care posibilităţile tehnice ale tipografiei ne vor permite le vom aplica. Fragmentul trimis nu este edificator pentru posibilităţile dumneavoastră.

Checheluş Marian — Palazu Mare — Constanţa — Vă publicăm începutul povestirii „Test de inteligenţă". Credem că este edificator.

TEST DE INTELIGENŢĂ

În apropierea capitalei, bărbatul cu mască pe figură a pus pioneza barosană pe asfalt, cu vîrful în sus şi s-a ascuns în gardul viu. O maşină a călcat exact pe ea şi a făcut pană. Şoferul a coborît, a înjurat şi a început să schimbe roata.

Mascatul a ieşit din boschet s-a apropiat şi a întrebat :

— Vreţi să vă ajut ?

Şoferul fără să se uite la el, a zis:

— Nu.

— Bine, nu spune o vorbă că trag.

— Intră în gardul viu !

După ce a intrat în tufiş la îmbrăţişat, punîndu-i mîna la gură, după aceea se prăbuşi fără viaţă cel mascat. Şoferul cel îmbrăţişat se uită la el şi îl urcă în maşină, apoi încuie uşile.

După aceea opri un taxi, a urcat şi a comandat :

— La liceul agroindustrial al oraşului.

REDACŢIA